

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 328/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť V. A., zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Meždejom, Kudlovska 1, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 35/2013-200 zo 16. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. A. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2014 doručená sťažnosť V. A. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 35/2013-200 zo 16. decembra 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva: «Sťažovateľ sa v súdnom konaní na súde prvého stupňa domáhal určenia vlastníckeho práva a to že je spoluvlastníkom nehnuteľnosti k parc. CKN... – záhrady o výmere 3582 m², pokiaľ ide o diel 2 a parcely CKN... ostatné plochy o výmere 829 m², a to v podiele 3/8-iny, ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV... a ktoré boli vytvorené geometrickým plánom... vyhotoviteľom geodetom Ing. J. R., vyhotoveného dňa 9. 2. 2007, autorizačne overeného 12. 2. 2007 a úradne overeného dňa 20. 2. 2007 pod číslom... z parcely CKN..., pôvodne zapísanej na LV... Žiadal tiež určiť, že parcela CKN... – záhrada o výmere 714 m², iba diel 3, ktorá bola vytvorená geometrickým plánom... z pôvodnej EKN..., pôvodne zapísanej na LV..., patrí do dedičstva po otcovi žalobcovi P. A... Zároveň žiadal priznať náhradu trov tohto konania.

Okresný súd Humenné rozsudkom zo dňa 12. 11. 2012 spis. zn.: 5C/166/2009-166 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v sume 443,74 eur, ktorú je žalobca povinný zaplatiť žalovanému na adresu právneho zástupcu žalobcu..., v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal odvolanie.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 12. 11. 2012 spis. zn.: 5C/166/2009-166, rozsudkom zo dňa 16. 12. 2013 spis. zn.: 2Co/35/2013-200, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 67,88 eur ktoré je žalobca povinný zaplatiť... advokátovi do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. ...

Na základe zisteného skutkového stavu veci súd, podľa názoru sťažovateľa, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré majú vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Ide o vadu konania následkom ktorej sťažovateľ bol pozbavený práva vlastníť majetok.

Ide o tieto vady:

Podľa rozhodnutia o vyvlastnení bývalým Okresným národným výborom, odbor výstavby a územného plánovania č... zo dňa 20. mája 1974, československý štát vyvlastnil iba parcelu mpč... zapísané v PKV... Z PKV vyplýva tento zápis – parcela mpč... – dom,

dvor, záhrada. Z uvedených skutočností je zrejme, že rozhodnutím bývalého Okresného národného výboru, odbor výstavby a územného plánovania č... zo dňa 20. mája 1974 v prospech Čsl. štátu nebola vyvlastnená parcela mpč..., ktorá bola zapísaná v PKV č..., a ktorá je v roku 2007 bola zapísaná ako parcela EKN č... ovýmere 714 m² – záhrady, na LV č... vo vlastníctve P. A. – otca sťažovateľa v podiele 1/1. Parcela č... vo vlastníctve P. A. v podiele 1/1 nebola ani predmetom rokovania dňa 16. 7. 1974. O tom že nebola predmetom rokovania vyplýva zo zápisnice napísanej na Štátnom notárstve v Humennom dňa 7. 3. 1974 spis. zn.: 1000/73 evidovaná na čl. 8, 9. spisu a je nepochybné, že v dedičskom konaní po poručiteľovi P. A. boli prejednané nehnuteľnosti zapísané v PKV č... – dom dvor a záhrada.

Keďže dedičstvo nebolo prejednané potom ani nehnuteľnosti tvoriace dedičstvo nemohlo byť vyvlastnené. Z toho dôvodu oba sudy na základe týchto dôkazov vyvodili nesprávne skutkový záver, že rovnako bolo vydané rozhodnutie bývalého ONV v H. č. ÚP 1158-515/81 Got. z 27. 8. 1981, ktorým bola medzi inými vyvlastnená aj npč... Pokiaľ sa týka dohody, ktorá sa mala uzatvoriť dňa 16. 7. 1974 na MSNV v M. z príležitosti prejednávania problémov súvisiacich s majetkovým usporiadaním nehnuteľnosti v obci... a z tohto jednania bol vyhotovený zápis, k tomu uvádzame, že ako na dohode chýba podpis matky sťažovateľa M. A., potom dohoda nemohla byť uzatvorená. Z obsahu zápisnice jasne vyplýva, že sťažovateľ nebol poverený zastupovaním svojej matky M. A. Potom ak pri uzatváraní a podpise dohody nemal plnú moc na zastupovanie a matka nepodpísala dohodu k uzatvoreniu dohody nemohlo dôjsť. Odvolací súd nevysvetlil alebo nedal odpoveď na otázku prečo malo dôjsť k uzatvoreniu dohody v podmienkach za ktorých nehnuteľnosti bolo vyvlastnené. Ide o porušenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Na druhej strane je zrejme, že ak aj rozhodnutím z roku 1981 mali byť opakovane vyvlastnené tie isté nehnuteľnosti ako rozhodnutím z roku 1974, potom k dohode o podmienkach – zápis zo dňa 16. 7. 1974 – nemohlo dôjsť. Pritom oba sudy v odôvodnení rozsudkov sa vôbec nevyporiadali s otázkou že matka sťažovateľa M. A. odvolanie proti rozhodnutiu ONV o vyvlastnení z roku 1974 nikdy nevzala späť. Z toho dôvodu je potom logický záver že tieto nehnuteľnosti boli opakovane vyvlastnené aj v roku 1981. Iba podpis M. A. by bol prejavom vôle a súhlasom s obsahom dohody.

Žalovaný v priebehu konania na súdoch oboch stupňoch nepreukázal, že došlo k vyplateniu finančnej náhrady zložením finančných prostriedkov na účet v Slovenskej štátnej sporiteľni. Dôkazné bremeno bolo v danej veci na žalovanom.

Sťažovateľ v súdnom konaní naopak preukázal, že za stavebný pozemok, ktorý mu mal byť pridelený ako náhrada za vyvlastnenie zaplatil finančnú čiastku a to 3528,- Kčs dňa 2. 4. 1976. Aj z tejto skutočnosti nepochybne vyplýva, že k uzatvoreniu dohody o podmienkach v zmysle zápisu zo dňa 16. 7. 1974 nedošlo.

Máme za to, že parc. mpč... nebola v roku 1974 uvedeným rozhodnutím vyvlastnená a nebola taktiež za ňu poskytnutá náhrada. Ak sťažovateľ kupoval pozemok na stavbu rodinného domu ta potom nedošlo k naplneniu dohody zo 16. 7. 1974.

K vydržaniu ktoré sa vykonalo formou notárskej zápisnice spísaná JUDr. Vladimírom Telepčáka, podľa názoru sťažovateľa nebolo vyjadrenie osôb, v zmysle ust. § 63 písm a) bod 1 zák. č. 323/1992 Zb, cit: „vyjadrenie osôb, ktorým posledný zápis v katastri nehnuteľnosti preukazuje vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu, alebo iných právnych nástupcov, ak sú tieto osoby známe, že nemajú k vzniku vlastníckeho práva alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu výhrady“ V deň spísania Notárskej zápisnice t. j.: 26. 3. 2007 Z až na M. A. – matku sťažovateľa, ostatní žili včítane sťažovateľa V. A.

V osvedčení vyhlásenia o vydržaní vlastníctva k nehnuteľnosti ja uvedené cit.: k týmto pozemkom sú vedení ako podieloví spoluvlastníci M. A., A. B., M. A., V. A., H. F. a P. A. Ani jeden z nich už nežije.“ Odvolací súd vôbec nezaujal stanovisko k tomu, že notár nevyžiadal vyjadrenie osôb v súlade s ust. § 63 písm. a) bod. 1. zák. č. 323/1992 Zb. ...

V danom prípade ide o porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky „Každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.“.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1) Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. 12. 2013 spis. zn.: 2Co/35/2013-200, bolo porušené.

2) Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. 12. 2013 spis. zn.: 2Co/35/2013-200, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3) Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 35/2013-200 zo 16. decembra 2013.

V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd skúmať a rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti [vyslovenie porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru], a vo vzťahu k tomu orgánu verejnej moci, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 35/2013-200 zo 16. decembra 2013). Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: *„V danom prípade ide o porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...“* Vzhľadom na to, že sťažovateľ sa v petite

podanej sťažnosti nedomáha vyslovenia porušenia základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, nemohol ústavný súd porušenie uvedeného práva skúmať a rozhodnúť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 35/2013-200 zo 16. decembra 2013 vyplýva, že „Odvolací súd prejednal vec v súlade s ustanovením § 212 ods. 1, 2 O. s. p. a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.“

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol najmä:

„Námietky žalobcu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa pozostávajú predovšetkým z toho, že notárska zápisnica nesvedčí o tom, že žalovaní splnili zákonom stanovené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva titulom vydržania tak, ako to vyžaduje zákon. Žalovaný nikdy nehnuteľnosti v súlade so zákonom nenadobudol, a preto ani nebolo možné, aby bola notárska zápisnica podkladom pre zápis vlastníckeho práva v prospech žalovaného.

Z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že nehnuteľnosti, ku ktorým sa domáhal určenia vlastníckeho práva žalobca, síce patrili pôvodne vlastnícky jeho rodičom, ale

k sporným nehnuteľnostiam prebehli dve vyvlastňovacie konania v roku 1974 a v roku 1981. Z rozhodnutí o vyvlastnení nehnuteľnosti vyplýva, že nehnuteľnosti boli vyvlastnené v súlade so zákonom, ktorý platil v tom období, teda stavebný zákon vzhľadom k tomu, že išlo o spoločenský záujem na vyvlastnení týchto nehnuteľnosti, ktorým predchádzala ponuka na kúpu nehnuteľnosti zo strany bývalého Československého štátu v zastúpení ONV v H. Vzhľadom k tomu, že vlastníci nehnuteľnosti, vtedy žijúca matka žalobcu a žalobca nesúhlasili s odpredajom nehnuteľností, štát pristúpil k vyvlastneniu a vydal vo veci rozhodnutie. Tvrdenie žalobcu, že matka voči vyvlastňovaciemu rozhodnutiu z roku 1974 podala odvolanie, nemá vplyv na posúdenie veci, keďže zo zápisu, ktorý je obsahom spisu, z 16. 7. 1974 vyplýva, že za účasti samotného žalobcu, ale aj jeho matky došlo k dohode o podmienkach, za ktorých nehnuteľnosti boli vyvlastnené, vrátane oznámenia, že odvolanie, ktoré bolo podané na bývalom KNV v Košiciach bolo vzaté späť. Týmto spôsobom bolo zo strany pôvodných vlastníkov akceptované vyvlastňovacieho rozhodnutie. Účasť matky na tomto jednaní je zrejmá zo samotného zápisu a okolnosť, že zápis ňou podpísaný nebol, ale bol podpísaný samotným žalobcom, nemá vplyv na toto rozhodnutie. Navyše podmienky, ktoré sú uvedené v zápise zo 16. 6. 1974 v podobe finančnej náhrady zloženej na účet vlastníkov do Slovenskej štátnej sporiteľne, pridelenie 2-izbového bytu v M. a pridelenie stavebného pozemku v intraviláne mesta M. boli zo strany štátu splnené. Tvrdenia žalobcu, že finančné prostriedky mu neboli vyplatené, neboli nijako v priebehu konania preukázané. Vydané vyvlastňovacie rozhodnutia v prospech Československého štátu v správe MNV K. pre účely spoločenské, ktoré následne na týchto nehnuteľnostiach boli aj realizované, dodnes pretrvávajú nerušene, svedčia o dôkaze, že tak po objektívnej stránke, teda vo vzťahu k vonkajšiemu okoliu, ale aj v subjektívnej stránke žalovaného boli splnené predpoklady pre dobromyseľnosť užívania nehnuteľností od roku 1974, respektíve 1981. Takto nadobudnutý titul v prospech Československého štátu v súlade s prijatým Zákonom o vlastníctve majetku obcí preukazuje dôvodnosť presvedčenia žalovaného, že nehnuteľnosti mu vlastnícky patria, keďže nastal zákonom predpísaný prechod z vlastníctva zo strany štátu na obec a túto okolnosť je možné vnímať aj ako dobromyseľnosť v podobe zákonnej držby pozemkov aj po prechode vlastníctva zo štátu na obec počnúc rokom 1992. Túto okolnosť upravoval zákon č. 138/1992 o majetku obcí. Následne uplynula doba ďalších 15

rokov do roku 2007, kedy bolo vydané v prospech žalovaného osvedčenie notárom v súlade s platným zákonom č. 323/1992 Zb.“

Vzhľadom na to, že krajský súd okrem iného poukázal aj na to, že skutkové zistenia Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu okresným súdom, podrobil ústavný súd skúmaniu aj odôvodnenie rozsudku okresného súdu č. k. 5 C 166/2009-166 z 12. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

V odôvodnení rozsudku okresného súdu sa okrem iného uvádza: *„Súd v prvom rade skúmal naliehavý právny záujem, ktorý sa vždy viaže na konkrétny určovací petit, teda na to, čoho sa žalobca v konaní domáha a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva, alebo neistoty jeho právneho vzťahu. Pri posudzovaní naliehavosti právneho záujmu na konkrétnom určovacom petite tak, ako ho žiadal určiť žalobca upresnením na čl. 150 dospel k záveru, že nie je naliehavý právny záujem žalobcu na takomto určení, pretože takto podaná žaloba spornosť práva neodstraňuje, rozsudok by navyše bol nevykonateľný, pretože časť parcely CKN... a to konkrétne diel 2, a parcela CKN... diel 3, nie sú samostatnými parcelami, ktoré presne zodpovedajú pôvodným parcelám mpč... pôvodne zapísanej na LV... alebo parcele EKN... pôvodne zapísanej na LV... V prípade, ak by súd takto postavenému žalobnému petitu vyhovel, rozsudok by bol nevykonateľný v tom, že diel jednotlivých novovytvorených parciel geom. plánom by nebolo možné samostatne zapísať do katastra nehnuteľností a tým by bol rozsudok nevykonateľný. Napriek tomu, že súd vyslovil názor, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na konkrétnom určovacom petite, pretože takýto určovací petit neodstraňuje spornosť žalobcovho práva, alebo neistoty, súd vyhodnotil aj vykonané dôkazy, najmä pokiaľ ide o titul nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaného k predmetným novovytvoreným parcelám uvedených pôvodných parciel a dospel k záveru, že žalovaný dostatočne preukázal v konaní aj vstup do užívania týchto nehnuteľností ešte v r. 1974, keď na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia bývalého ONV odboru výstavby a územného plánovania v Humennom došlo k vyvlastneniu predmetnej parcely EN... pôvodne patriacej predkom žalobcu v prospech československého štátu v správe MNV K. z dôvodu*

verejného záujmu. Od r. 1974 žalobca uvedené nehnuteľností neužíva, nezaujíma sa o ne, a pravdou je, že v r. 1974 došlo medzi účastníkmi aj k následnej dohode o podmienkach vyvlastnenia, s ktorou žalobca aj jeho matka súhlasili o čom svedčia ďalšie listinné dôkazy predložené zo strany žalovaného zo dňa 16. 7. 1974 a to zrušenie odvolania vo veci vyvlastnenia rodinného domu v K., a dohoda uzavretá na MsNV v M. za prítomnosti ostatných zúčastnených strán o tom, že bude matke žalobcu pridelený do užívania náhradný byt a žalobcovi pridelený stavebný pozemok. V skutočnosti sa táto dohoda aj naplnila a po tomto vyvlastnení, ktoré bolo v r. 1974 došlo aj k ďalšiemu vyvlastneniu v r. 1981, keď sa verejné priestranstvo rozšírilo aj pri tomto vyvlastnení bol prítomný žalobca, ktorý podpísal prezenčnú listinu z komisionálneho jednania a záznamom napísanom na MNV v K. sa konštatuje, že účel vyvlastnenia vlastníci pozemkov nenamietajú. Je pravdou, že toto vyvlastnenie malo byť zapísané v evidencii nehnuteľností podľa vtedy platných predpisov, dôvod, prečo sa tomu tak nestalo nevedel zástupca žalovaného vysvetliť, v skutočnosti však ešte jeho predchodca zabezpečil zosúladenie právneho stavu s užívacím stavom spôsobom takým, že bolo vydané osvedčenie vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pričom vstupom do užívania bolo práve toto vyvlastňovacie rozhodnutie a následne boli nehnuteľnosti dlhodobo užívané až do r. 2007, teda do vydania osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti. Táto okolnosť v konaní nebola sporná. Súd mal za to, že žalovaný je vlastníkom sporných parciel. V súčasnej dobe na týchto parcelách stojí pomník padlým hrdinom a na parcele... sa stavia aj Dom smútku v prospech všetkých občanov, okolo týchto parciel je aj okrasný park a tieto nehnuteľnosti tak, ako boli vyvlastnené na účel, aký boli vyvlastnené sú užívané štátom a neskôr Obcou K. od r. 1974 doposiaľ.“

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu), resp. jeho rozhodnutím, nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo

z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd pripomína, že nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne i práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dostatočne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd stabilne judikuje tak, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011).

Napadnutý rozsudok nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle a sťažovateľom uvedená argumentácia v jeho sťažnosti nebola spôsobilá vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia z ústavného hľadiska. Odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Ústavný súd navyše poukazuje aj na tú skutočnosť, že sťažovateľ síce vytýka odvolaciemu súdu výlučne jeho nesprávne skutkové zistenia, ktoré majú podľa jeho názoru vplyv na zákonnosť rozhodnutia, avšak sťažovateľom podaná žaloba bola už okresným súdom zamietnutá z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva, čím možno považovať vyhodnocovanie ostaného vykonaného dokazovania okresným súdom ako nie nevyhnutné vzhľadom na to, že osvedčenie naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva je nevyhnutným predpokladom

úspešnosti určovacej žaloby. Z obsahu namietaného rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, že by bol sťažovateľ rozporoval nesprávnosť záveru vysloveného okresným súdom o nedostatku naliehavého právneho záujmu.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nevybočilo z medzí stanovených označenými článkami ústavy a dohovoru a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 35/2013-200 zo 16. decembra 2013 nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa označených v jeho sťažnosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažnosť bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2014